

Тетяна Балагура

УКЛОНЯЮСЯ ТОБІ, РІДНИЙ...

Студенти всього світу називають свої навчальні заклади Alma-mater. А мені хочеться назвати тебе Другим батьком. Мудрим і розсудливим, суворим і справедливим, добрим і вимогливим. Учителем і наставником, порадником і другом. У вінок слави твоєї роки влітають нев'янучі квіти пам'яті. Та, на жаль, не зупинити клепсидру часу, не вирівняти непроханих зморщок на твоїм гордім екстер'ері, не стримати роки невблаганні. Але той, хто віддає себе молоді, і сам залишається таким вічно.

Коли з'являються між твоїх стін, ловлю себе на думці, що шукаю очима улюблених викладачів у розквіті сил, а одногрупників – юними.

Коли зустрічаюся з твоїми випускниками, гортаємо альбоми пам'яті студентських років – і знову ніби молодіємо.

Коли спілкуюся з твоїми нинішніми студентами, ловлю кожне слово про тебе, Батьку, щоб зустрітися хоча б подумки.

Коли віддаю тобі своїх учнів, учу їх не повторювати помилок наших, а для тебе стати рідними.

Коли отримуємо відзнаки, нагороди, усвідомлюємо, що наріжним каменем наших перемог став ти, мій любий Педагогічний.

Сій срібні зерна знань на перелоги чорноземів ниви освітянської, вирощуй нові врожаї Макаренків, Сухомлинських і Верховинців, аби щедро золотилася в засіках держави педагогічна освіта й наука.

Тримайся, Батьку! 95 – вік солідний, але для таких, як ти, старості не існує. Це зрілість тримає тебе на скрижальях історії, це юнь завзята й наука вічно молода живлять тебе, бо тече у твоїх жилах сила мудрості правичної, а серце повниться нашою любов'ю і вдячністю.

Схиляю голову перед мудрістю людей, що ведуть в освіту молодь. Тисну руку колегам, із якими працюємо суголосно. Ніжно обіймаю тих, хто й у буднях створює свято науки та освіти.

Від імені твоїх випускників сьогодні маю честь вітати тебе я – твоя донечка й вічна студентка Тетянка.

